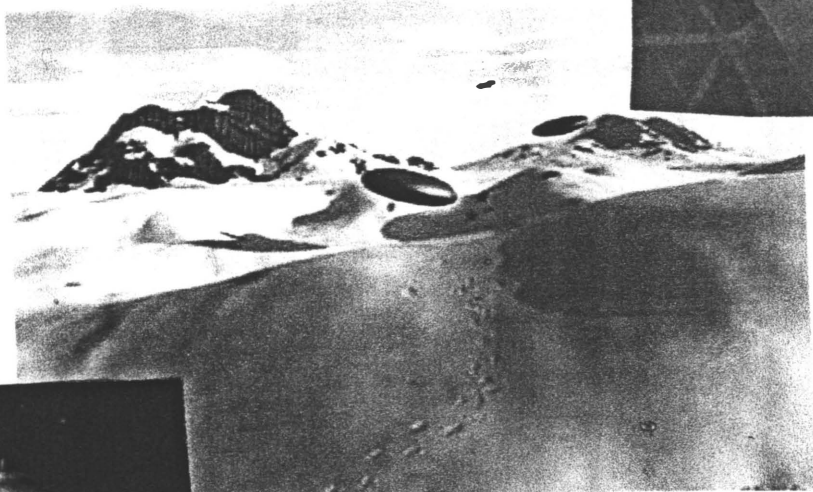
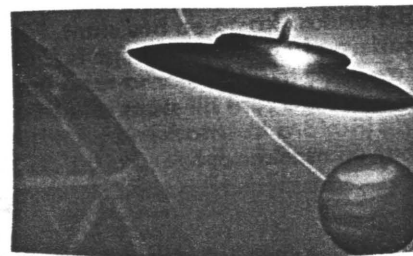

UFO - 777

NR 3 2004

Västerbergslagens
UFO förening

Innehåll UFO-NYTT nr 3 2004

Sid 2 Förord

Sid 3 Hur bemöter vi våra observatörer

Sid 4-5 Sejärnor och vidskepelse

Sid 6 Skulle en stor asteroid träffa oss...

Sid 7 Polisen såg lysande föremål i Stockholm

Sid 8 Asteroid kan träffa jorden

Sid 9-11 Värmlands projektet

Sid 12 Klipp

Sid 13 Skiva flög rätt intill huset

Sid 14 Arizona tefat glimmade som guld

Sid 15 En farkost observerades i Canada

Sid 16-17 Lorraine o Caroline kidnappades av rymdvarulser!

Sid 18 Från Västbergslagen

Sid 19-20 Visst finns utomjordingar...

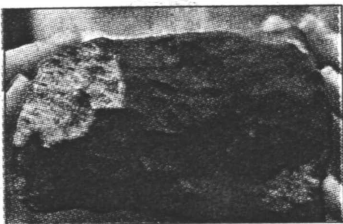
Sid 21-27 Vår hypnos

HEMSIDA

<http://come.to/vbufo>

Foto:REUTERS

En meteorit, dock inte den som landade i soffan.

Meteorit landade i soffan

AUCKLAND. En glödhett sten från rymden slog plötsligt genom nyzeeländskan Brenda Archers tak och landade i soffan i familjens vardagsrum.

Som tur var satt ingen i soffan.

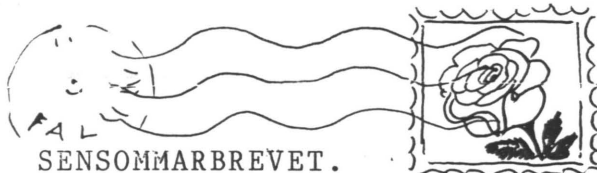
Enligt experter var den 1,3 ki-

lo tunga stenen den nionde meteorit som – såvitt känt – landat i Nya Zeeland.

Den väntas få namnet Ellersliemeteoriten efter den förort till Auckland där den så dramatiskt tog mark.

(TT-DPA)

AFTONBLADET 13/6 2004

Bryt sensommarbrevet -
Läs om kyliga nätter
daggvått gräs i gryningstimma
Dimmor som stiga
ur stilla sömniga sjöar
Brevet gladdade mig
- sommaren hade varit skön -
men nu ville jag annat
Trygg stiger jag in i hösten
medan fjärilar ännu fladdra
medan humlor och bin
ännu söker honung och nektar
i bleknande blomster
medan solen ännu står mig nära
Brevet var ofrankerat -

Anna-Lisa.

En nolla för mycket

Oskar hade skrivit hem till sin pappa och bett om pengar. Efter några dagar kom det en 50-lapp och ett litet brev:

"Översänder här de 50 kronorna som du bad om! Vill samtidigt påpeka att 50 skrivs med en nolla, och inte med två!"

Sömnproblem

Kalle kom till doktorn och klagade över sömnsvårigheter. Doktorn undersökte honom grundligt, men hittade inga fysiska fel på honom:
- Om ni någonsin ska bli av med era sömnproblem, sa doktorn, så måste ni sluta upp med att ta era bekymmer med i sängen, när ni går och lägger er.
- Jag vet det, doktorn, sa Kalle, men min fru vägrar att sova ensam!

N Runesson, Växjö

FÖRORD.

Ja, så är det dags för nr.3 redan nu. Åren går alltför fort. Man planerar att göra så mycket vid nyår, och sedan hinner man ingenting. Och man gör lika varje år. Jo man hinner en del, men man vill ju så mycket mera.

Sommarens inledning blev ju heller inte vad man väntat sig. Regn, kyla och blåst, mer likt höstvädret. Men det var ändå lite positivt också, blommorna i naturen varade längre. Liljekonvaljer ända fram i midsommar-veckan. Men dom ljusa fina kvällarna dom hade vi och det var garanterat myggfritt och det är ett stort plus.

Föreningen hade sin obligatoriska grillkväll. Den var skön, så länge solen var uppe. Sedan tog kylan och blåsten vid. Då var den underbara kvällen endast ett minne. Men vi hade ändå träffats och hunnit talas vid en stund. Mer kan man inte begära i dessa stress-tider.

Själva ufo-fenomenet har nog tagit semester som allt annat i denna tid. För vi har inte fått in en enda rapport just nu. Eller så har det åkt på planet-semester. Kanske till Mars, vad vet jag.

Nu får vi hoppas på många deltagare till höstens fältforskar-kurs. Den brukar vara mycket lärorik och man får träffa människor med samma intresse som man själv har. Nivån på kurserna är hög och man behöver inte vara rädd för att göra bort sig. Här har man många som vill lära. Det finns ingen fulländad ufolog ännu. Det har tidigare års deltagare visat, annars vore det slut på kurserna. Fast målsättningen är ju naturligtvis att vi blir "proffs". Så, väl mött på Björsjö.

FREDAG 3 SEPTEMBER 2004

GUDRUN.

Signal från rymden

Astronomerna börjar fantisera om att utomjordingar kontaktar oss

LONDON

En hittills oförklarlig radiosignal från yttre rymden har satt fart på astronomernas fantasi. Det skulle - kanske, kanske - kunna vara ett kontaktförsök från en utomjordisk civilisation.

Det skriver den ansedda vetenskapliga tidskriften New Scientist sitt nya nummer.

Signalen verkar komma från en punkt mellan stjärnkonstellatio-

nerna Fiskarna och Väduren. Ett teleskop i Puerto Rico har uppfångat signalen vid tre tillfällen.

Det är inte första gången hopp - eller farhågor - om kontakt med utomjordingar har väckts.

En gång, mot slutet av 1960-talet, avslöjades signalkällan så småningom som en pulsar. Det handlade, visade det sig, om en roterande neutronstjärna som skickar ut strålning i regelbundet återkommande pulser.

Det är möjligt att den nya signa-

len också har något hittills okänt astronomiskt fenomen som upphov. Eller så kan det vara något som teleskopet självt har skapat, påpekar New Scientist.

Men astronomer världen över blir mer och mer till sig.

Om de kan se den fyra, fem eller sex gånger börjar det verkligen bli spännande, säger Jocelyn Bell Burnell vid universitetet i Bath till tidskriften.

Signalen sänds på den huvudfrekvens där universums allra van-

ligaste element, vätet, absorberar och utsänder energi. Om utomjordingar skulle vilja ge sig tillkänna är det sannolikaste att de skulle använda den frekvensen, säger astronomer.

Signalerna har plockats upp via SETI@home-projektet. Det utnyttjar program som används som skärmläckare på miljoner persondatorer över hela världen till att söka igenom de enorma mängder data som teleskopet samlar in. (TT-Reuters)

HUR BEMÖTER OCH UPPTÄDER VI MOT VÅRA OBSERVATÖRER.

Vi bör tänka på hur vi klär oss och hur vi ser ut. I ett seriöst arbetssätt är det första intrycket viktigt. Artig utan att vara insmilande. Här är det viktigt att kunna lyssna utan att avbryta en observatör. Frågor ställs efter att observatören har berättat. Det är viktigt att formuläret blir iskrivet så snart som möjligt, helst under tiden som besöket varar. Man kan gemensamt kolla upp olika fakta som väderstreck m.m. Många gånger kan inte observatören använda en kompass rätt. Man skall inte ifrågasätta berättelsen här, såvida det inte är helt uppenbart ett skämt eller en lögn.

Låt observatören delta i undersökningen så långt det går. Densamma har då lättare att förstå eventuella missförstånd. Observatören känner sig aktiv och får en mera positiv bild av det som hänt. Får vi fram en förklaring, tala om det snabbt. Visa respekt för observatören. Vi skall aldrig ha förutfattade meningar om en observation. Var öppen och kritisk när du kollar av formuläret.

Sist men inte minst, ingen människa är "ofelbar", varken undersökare eller observatör.

GUDRUN.

VAD JAG LÄNGTAN KÄNT.

Vad jag längtar
efter stjärnorna
i mörka vinternatten
vad jag längtar
efter månens milda sken.

Vad jag längtar
efter frosten
fast den tar blomman
i rabatten.

Vad jag längtan känt
I ljumma sommarnatten.

Anna-Lisa.

SOMMARÄVENTYR.

En yster kalv
kom skuttande i hagen
Förskräckt for jag upp
där jag låg på magen
Började att springa
trodde nog jag skulle hinna
Men ack, min klack
fastnade i en skreva
Säg tror ni
kalven lät mig leva?

Anna-Lisa.

STJÄRNOR OCH VIDSKEPELSE.

Stjärnorna och planeterna, deras exakta rörelse som låter sig förutsägas på sekunden när och deras banor som ständigt visar upp dem i nya kombinationer, har i alla tider givit upphov till vidskepelse. Längre trodde man att människans öden bestämdes av "stjärnornas", och deras lägen en viss dag, till exempel människas födelsedag, tolkades och begrundades av stjärnkunniga astrologer.

Stjärnhimlen är utsikten från den planet där vi bor. Visst påverkas vi av vår omgivning - om inte precis av stjärnorna, så i alla fall av de närmaste himlakropparna. Solen "bestämmer" inte bara över dag och natt, den och Månen styr också tidvattnet.

Planeterna påverkar jordens bana - så litet att det knappast märks, men ändå. Från rymden, både från solen och från världsrymden utanför, kommer kosmisk strålning, och från solsystemet dräsar det ibland ner stenar, meteoriter, på jorden.

Astrologerna har menat att människans öde mer allmänt bestäms av stjärnorna. Så är det naturligtvis inte. De "styr" oss inte, lika litet som vi "styrs" av en avlägsen bergstopp. Livet på jorden påverkas av himlakropparna - framför allt solen, som "ger" oss dag och natt och årstiderna, och gamla tiders okunnighet om vad som egentligen finns i rymden gjorde att man gärna trodde att allt var bestämt av stjärnorna.

Astrologin är en seglivad vidskepelse - kanske därför att okunnigheten fortfarande är stor om stjärnorna och om jordens omgivning.

De flygande tefaten är ett annat uttryck för människans behov att syssla med det okända och mystiska. På himlen, särskilt på morgonen och kvällen, syns ganska ofta fenomen av olika slag - det kan vara allt från meteoriter och höga moln till satelliter och ballonger. I många fall kan man i efterhand komma underfund med vad det var, men det går inte alltid - fenomenen kan också i bland se mycket besynnerliga ut.

I detta vill många människor se besökare från främmande världar, som av någon anledning flyger omkring och studerar oss utan att bry sig om att ta ordentlig kontakt. Det har gjorts många noggranna undersökningar av "tefatsrapporter", både i USA och i Europa, och man har varje gång kommit till ungefär samma resultat: de flesta rapporterna går att "förklara", med kända händelser. En del är ren bluff.

Vissa rapporter har ingen förklaring - i den meningen att man inte vet vad som orsakade fenomenet - men det finns ingen anledning att för den skull tro att orsaken just var främmande varelser från rymden.

Är det då alldeles omöjligt att vi verkligen skulle få besök från rymden?

Såvitt vi vet är chanserna mycket stora att det finns liv på andra håll i rymden - varför inte intelligenta varelser. Ser man till universum som helhet kan man t o m säga att det verkar alldeles otroligt att det inte någonstans skulle finnas liv.

Problemet är att det är så långt till stjärnorna. Att resa mellan dem måste vara ett gigantiskt projekt,även för en rymdvarelse som är mer avancerad än människan.

Men att säga att det är omöjligt vore dock att säga för mycket.

I vår jordiska science-fictionlitteratur finns många förslag till hur en sådan stjärnresa skulle gå till - även om man håller sig till hastigheter under ljusets;den kosmiska,ovillkorliga fartbegränsning som gör alla stjärnresor så långsamma.

Tyvärr finns det i vetenskapen ännu inte någon antydning till ett kryphål,som skulle låta oss bryta den fartbegränsningen. De teorier som ligger bakom hör till de bäst underbyggda och testade i hela fysiken. Att dyka genom ett Svart Hål - något som det idag spekuleras om - är ett tänkbart undantag. Även om det visar sig vara möjligt måste man ju fram och tillbaka till sitt Svarta Hål, så det blir ändå en resa på många ljusår.

Större är då chanserna att få kontakt med varelser på andra världar via radio. De chanserna bedöms som så stora att "lyssning" med stora radioteleskop pågår i flera länder - hittills dock utan resultat.

I väntan på en signal från stjärnorna får vi nöja oss med vad vi klarar av själva - resor i solsystemet,kanske i en avlägsen framtid resor till någon närbelägen stjärna,kanske stora rymdstationer eller fabriker i rymden.

Verkligheten är faktiskt tillräckligt spännande,utan att man behöver ta till flygande tefat eller astrologi.

Källa: Forskning och Framsteg/Informationsprojekt Universum.

Vad är vad?

■ Objekt i rymden som är mindre än 100 meter kallas meteoroider.

■ Objekt i rymden som är större än 100 meter kallas asteroider.

Vad händer?

■ En millimeter till en decimeter stora. Rusar in i atmosfären på 5–10 mils höjd och brinner upp. Vi ser dem som stjärnfall (meteoror eller b. lider).

■ En decimeter till en meter stora. Exploderar i atmosfären men resterna når jorden och kallas då meteoriter. Kan bli hittas på Grönlandsisen.

■ En meter till en kilometer. Stora nog att ge kratrar och lokal förödelse.

■ Över en kilometer. Orsakar stor förödelse.

Kända meteoritnedslog

■ Siljansringen. För 360 miljoner år sedan slog en meteorit ned och skapade en 40 km bred krater i Dalarna, norr om sjön Siljan.

■ För 250 miljoner år sedan inträffade det värsta meteoritnedslaget som slog ut 90 procent av livet i vattnet och 70 procent av livet på land.

■ Yucatanhalvön. För 65 miljoner år sedan slog en 10–20 kilometer bred meteorit ned och skapade en 200 kilometer bred krater i Mexiko. Den tros vara huvudorsaken till att dinosaurierna dog ut.

■ Tunguska. 1908 slog en stor meteorit ned i Tunguska i Sibirien och ödelade drygt 1 000 kvadratkilometer skog. Det var den största meteoriten på senaste tid.

Skulle en stor asteroid träffa oss är katastrofen ett faktum

Jorden går inte under om 17 år. Åtminstone inte på grund av att en asteroid krockar mot jorden, som astronomerna hotade med för drygt en vecka sedan.

Vårt solsystem rymmer 100 000-tals asteroider. När som helst kan någon komma för nära jorden, slå ner och orsaka massdöd.

Men innan dess har vi lärt oss att ändra deras bana.

Asteroider är som små miniplaneter, de flesta mellan 50 meter och 15 kilometer. De kalla stenbumlingarna består av material som blev över när planeterna i vårt solsystem bildades för 4,5 miljarder år sedan – rester helt enkelt. Ofta järn, nickel och andra mineraler.

De flesta finns i asteroidbältet mellan Mars och Jupiter och cirklar kring solen.

Men! Några sliter sig. De kolliderar med varandra och studsar iväg i nya banor. Några kommer oroväckande nära vår planet.

Missar Jorden

Larmet om asteroiden 2002 NT7 kom för mindre än två veckor sedan. Den brittiska nyhetskanalen BBC klassade den som det största hotet från rymden någonsin. Några dagar senare hade dess bana undersökts noggrannare. 2002 NT7 skulle missa jorden.

Skulle den träffa rakt på är katastrofen ett faktum. Kraften från en asteroid på två kilometer i diameter, som NT7, är miljoner gånger större än den atombomb som ödelade Hiroshima i Japan under andra världskriget.

Slår den ner på land rivs jord och stoftpartiklar upp till en tjock matta,

tillräcklig för att blockera allt solljus i månader.

– Solen skymms och det blir mörkt och kallt. Klimatet förändras, säger Dainis Dravins, professor i astronomi vid Lunds universitet.

Enorm flodvåg

Slår asteroiden ner i havet skapas istället en hundratals meter hög flodvåg som sköljer över kontinenterna och dränker allt levande.

De senaste åren har hoten från asteroider duggat tätt över jorden.

– Det beror på att det har blivit möjligt att kartlägga asteroiderna med hjälp av teleskop som sveper över himlen på jakt efter objekt som rör sig jämfört med himlens fixa stjärnor i bakgrunden.

100 000-tals asteroider sveper runt i vårt solsystem, de flesta små.

Den amerikanska rymdstyrelsen Nasa har ett särskilt forskningsprogram som går ut på att upptäcka åtminstone 90 procent av alla asteroider och kometer i jordens närhet. Inom 10 år ska de ha kartlagt alla objekt som är över en kilometer i diameter. Hittills känner man till omkring 44 000 med välbestämd bana.

Ingen känd asteroid utgör något hot mot jorden just nu. Det är de okända som är det största hotet.

Förr eller senare är det någon som träffar jorden.

Det har hänt förr. Det kanske mest kända meteoritnedslaget är det som tros ha utrotat dinosaurierna för 65 miljoner år sedan. Då träffade en 10–20 kilometer bred asteroid marken på Yucatanhalvön i Mexiko och lämnade efter sig en 200 kilometer bred krater. Hälften av alla djurarter dog ut vid den omfattande klimat-

förändringen som uppstod efter nedslaget.

I dag är det lugnare, men när solsystemet var ungt bombarderades planeterna ideligen av meteoritnedslog. Spåren är tydliga på månen.

– De flesta kratrarna är fyra miljarder år gamla. Jorden träffades av lika många nedslag, men här har väder och vind eroderat bort spåren, säger astronomiprofessor Dainis Dravins.

En asteroid som 2002 NT7 skulle ge en drygt 30 kilometer bred krater. Statistiskt sett träffar en så stor himlakropp jorden bara en gång på 300 000 år.

Men nästa gång har vi förhoppningsvis resurser att undvika katastrofen.

– Det bör gå att förutsäga åtskilliga årtionden i förväg. Jag tror det finns sätt att nå asteroiden när det är dags.

Knuffa asteroiden

Främst handlar det om att försöka knuffa asteroiden ur sin bana så att den med säkerhet missar jorden.

Få tror på att försöka spränga bumlingen i småbitar som i filmen Armageddon från 1998.

Däremot skulle man kunna placera en sprängladdning i närheten som knuffar bort asteroiden.

Ett mer sofistikerat sätt är att spreja den ena sidan av asteroiden med ljus eller mörk färg. Då ändras temperaturen eftersom man påverkar hur solstrålningen tas upp. Och med lite tur böjs jättestensens bana av.

En liten störning räcker för att få stor effekt tjugo år senare.

– Ingen har gjort det, men teorin strider inte mot några naturlagar.

Eva Barkeman

eva.barkeman@aftonbladet.se

Polisen såg ett lysande föremål mitt i Stockholm !

Vad var det för ett starkt blått lysande föremål som svepte förbi poliskonstaplarna Johan Haglind och Clas Kraft i Gamla stan i Stockholm natten till den 28 februari 1879?

Föremålet rundade till och med ett hörn innan det försvann i sikte.

Efteråt var poliserna så konfunderade att de skickade en skriftlig rapport om händelsen till Meteorologiska Centralanstalten, som var den enda instans de kunde vända sig till i ett sådant ärende på den tiden.

Konstapel Haglind stod på Svartmangatan vänd mot Stortorget då han såg ett runt sken, stort som en fullmåne som lyste upp gatan framför honom. Till saken hör att staden på den tiden endast var upplyst av ett svagt gasljus. I rapporten till Meteorologiska Centralanstalten heter det:

"Då han blef uppmärksam på fenomenet, syntes det stå stilla midt framför Tyska Brinken under ett par sekunder, hvarefter det plötsligt kom emot honom och for förbi hans högra sida ungefär vid höjden af ansiktet"

Haglind hörde ett väsande ljud och en värme mot ansiktet samtidigt som föremålet upplöstes i ett intensivt neutralt sken.

Samma natt stod konstapel Kraft på Mälartorget vänd mot Munkbrogatan då ett blått sken plötsligt lyste upp platsen. Enligt Kraft syntes skenet komma från himlen samtidigt med en vindpust. Kraft berättade efteråt att han kände en värme i kroppen som satt kvar i en vecka. Professor Gösta Rehn, en av Sveriges första UFOloger tog upp fallet 1977. Han ansåg att det poliserna såg var ett riktigt flygande tefat, eftersom föremålet trotsade naturlagarna på samma sätt som tefaterna har gjort enligt iakttagelser.

UFO-forskare som på senare år intresserat sig för fallet lutar åt att det poliserna kom ivägen för var ett nattligt försök med båggljuslampor som senare, till gästernas förmöjelse, installerades på Blanchs Kafe i Kungsträdgården.....

VÄRLDEN ÄR SÅ STOR SÅ STOR...

När man beskådar himlen en stjärnklar Natt är det lätt att överväldigas av hur Stort Universum är.

Ändå är det svårt att fatta HUR stort..
Föreställ dig att jorden inte vore större
Än ett knappnålshuvud. Vid en jämförelse skulle solen då vara ungefär Stor som en apelsin. Om man sedan la Knappnålshuvudet och apelsinen på Ett avstånd från varandra som motsvarar Det mellan solen och jorden. Hur långt skulle Det då bli? -Drygt 10 meter! ..och det låter Ju inte så farligt.

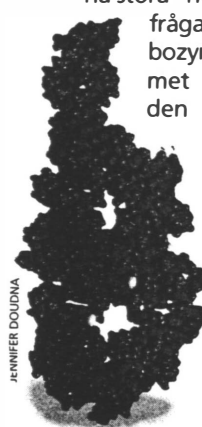
Men går vi till Pluto, den mest avlägsna Planeten i solsystemet och som i det Här sammanhanget kan jämföras med Ett sandkorn, blir avståndet från solen [apelsinen] nästan 400 meter!!!!

Hönan och ägget kom samtidigt

BIOLOGI Var det livets recept, generna, eller livets byggstenar, proteinerna, som kom först? Lösningen på denna stora "hönan eller ägget"-

fråga heter kanske ribozym. Det s k ribozymet innehåller både den genetiska koden och proteinets förmåga att bygga upp en organism.

Hittills har vi inte kunnat detaljstuda ribozymet, men nu har forskare vid Yale University bestämt dess rumsliga struktur, vilket gör det lättare att studera hur livet uppkom.

JENNIFER DOUDNA

Livets start, ribozymet, har 9500 atomer.

ASTEROID KAN TRÄFFA JORDEN!

Ta tillvara dagarna – om 15 år kan det vara försent! Hotet kommer från rymden. Asteroiden 2002NT7 kan förrinta hela kontinenter på vår planet om den fortsätter sin bana mot jorden.

Asteroiden upptäcktes 2002 av ett rymdövervakningscenter i New Mexico i USA, och för varje dag kommer den närmare jorden. Några säkra uträkningar om, när och var asteroiden når jorden har hittills inte kunnat göras. Den färdas ett varv runt solen på 837 dagar och passerar jordens bana vid flera tillfällen. Om den fortsätter kretsas i samma bana som nu kan den kollidera med jorden om 15 år, den 1 februari 2019.

Asteroiden kommer att vara synlig 18 månader framåt. Under den tiden ska den hårdbevakas av astronomer. Idag vet de inte ens om den är av sten, järn eller is. Den uppskattas vara ca 2 km bred och den färdas med den hisnande hastigheten 28 km/sek, - fullt tillräckligt för att utplåna en hel kontinent om den slår ner på jorden....

Men risken är mindre än 1 på 100000!

Ett föremål av den här storleken kolliderar med jorden en gång på 5 miljoner år. En del forskare uttrycker sina åsikter; När asteroiden närmar sig får vi hoppas att det som nu ser ut som en möjlig krasch övergår till en nära miss, säger professor Mark Bailey. Men han utesluter inte att det kan bli aktuellt att försöka ändra asteroidens riktning. Om det nu går.... Den svenske astronomen Dan Kiselman tror inte det. –Men man spekulerar i möjligheten att göra det med exempelvis atombomber säger han.

Om den nu slår ner på jorden, innebär inte detta att vår planet kommer ur kurs, men det blir en ödeläggelse i området kring nedslagsplatsen. Massor av stoft kastas upp i atmosfären. Det leder till vinter överallt och felslagna skördar. Alltså en global katastrof.

-Om den slår ner i havet så blir det jättevågor. Det är nog värst, om den slår ner i havet. Men det är svårt att säga vad som är sämst ur klimatsynpunkt.

Tidigare år 2002 passerade den avsevärt mycket mindre asteroiden 2001YB5, jorden på –med kosmiska mått mätt-futtiga 600000km avstånd. Om den träffat jorden kunde den ha utplånat ett medelstort land....

Historier

Herr Lindkvist gick till Pressbyrån och undrade om han kunde få sina byxor pressade.

- Ska det vara kvickt? undrade mannen i Pressbyrån.
- Nej det räcker om jag får dom i morron.

- Lever din man upp till de saker han sade innan ni gifte er?

- Jadå, han sade alltid att han inte var bra nog åt mig.

- Doktorn, hjälp min man! Han tror att han är en travhäst. Han gnäggas och har låtit sko sina fötter.
- Det kommer att bli en lång och dyrbar behandling.
- Det gör inget. Vi har gott om pengar, han har redan vunnit tre lopp.

En pojke börjar skolan. När han kommer in i klassrummet säger han förvånat:

- Träbänkar?! Men det skulle ju vara första klass!!!

VÄRMLANDS PROJEKTET.

Jag hade beslutat mig för att delta i detta projekt tidigt. Förra gången det var, fick jag förhinder så det passade inte, men denna gång skulle inget kunna hindra mig. Inte ens en begravning, den tog vi veckan efter. Det har varit en tung vinter och vår. Jag såg fram emot att få annat att tänka på än sjukdom och nära anhöriga som låg i sina slutscheden.

När det så var dags, så var det stor spänning. Bilen genomgicks så allt skulle vara OK. Jag visste att det skulle bli mycket bilåka och en del strapatser. Vädret var till och med soligt när jag och Anita for. Solen har ju inte lyst särskilt mycket denna sommar. Kompass, en del kartor, penna, block, kamera, bandspelare m.m var nerpackat + frukt och lite lättlagat.

Vi for mot Värmland och beundrade den svenska naturen som är så underbart frodig. Landskapet böljade i sin kupering. Så var vi framme vid målet i Torsby och stugbyn, som skulle bli vårt hem under 2 dygn. Där stod endast 2 killar och väntade. Dom hade fått sällskap med en reporter från Sveriges Radio. Antonio skulle även han delta i projektet. Han höll på att göra en dokumentär om UFO.

Så vi fick börja med att koka kaffe till oss och bjöd så de 3 killarna på lite fika medan vi väntade på de övriga. Vi skulle bli 12 när alla samlats. Det droppade in personer under en timmes tid och sist som vanligt Håkan och Clas.

När så alla var samlade började Clas genomgången av veckans jobb. Vi blev indelade i 2 personer per bil och ett team som skulle passa. Jag och Anita fick även äran att ha Antonio i vår bil. Han visade sig vara en tillgång till att läsa kartor. Vi fick kartor, band, filmrullar och varsitt område att genomleta. Vi skulle knacka dörr i glesbygden. Naturligstvis hade vi rapportformulären med oss.

Måndag morgon blev spännande och jäktig. Vår bil åkte först av alla (fast vi var tjejer). Vi hade även en mängd tidningar med oss av UFO Aktuellt som vi skulle ge våra (offer). Vi skulle ta oss upp alldeles intill och över gränsen till Norge. Här fanns ett gytter av vägar, små grusvägar och ibland fanns det hus intill. Naturligstvis var det ett flertal sommarhus, men det fanns även bofasta. Dom såg lite överraskade ut när vi kom och knackade på. Tyvärr var det inte många i obygden som sett något märkligt denna dag. Men på eftermiddagen fick vi bättre napp intill gränsen.

Här fanns en person som kunde berätta om ett flertal underliga överflygningar under åren under åren och underliga biljakter. Den mannen gav oss ett flertal uppslag om flygfält, kraftstation och andra vittnen. Det tog en hel eftermiddag att åka runt på dom olika tipsen vi fått. Det blev sen kväll innan vi var tillbaka för mat och genomgång av de olika grupperna. Dom flesta verkade mycket nöjda, men trötta.

Tisdag morgon skulle vi packa ihop våra saker och flytta till nästa ställe. Vi skulle då ha grejorna med oss under dagen för att slippa åka fram och tillbaka. Under dagen fortsatte vi att undersöka spåren vi hade fått på måndagen. Ibland fick man en avtalad tid med vittnen och man kunde sitta i lugn och ro för genomgång av rapporter. Vidare så knackade vi dörr för att hitta flera vittnen. Ibland hade vi tur och ibland inte. Tisdagen var en regnig och aningen åskrik dag. När vi så styrde kosan mot nya mål, tyckte vi inte att vi var helt färdiga, men vi kunde inte göra så mycket mera just då. Tisdag kväll ny camping och en pytte liten stuga, men ingen toa, inget modernt, men jättebra humör. Nu var det ett nytt område längs gränsen som skulle undersökas. Clas ritade in oss och vi fogade oss. Regnet öste ner och det åskade duktigt natten mellan tisdag och onsdag.

Onsdag morgon var man lite seg. Det hade börjat klarna upp en aning, men det var mycket fukt i luften. Vi samlades som vanligt varje morgon för genomgång. Här såg man ut en ort som vi alla tillsammans skulle intervju. Vi fick olika bostadsområden. Tyvärr så var många på semester eller jobb. Men vi fick några napp. Vi träffade på en äldre herre som sett en hel del. Flygtrafiken över dessa områden har varit tät under många år. Det var mycket intressant. Under denna dag var det 2 hus som inte vågade eller ville öppna för oss. Folk var annars väldigt trevliga och öppna, vare sig de sett något eller inte.

Onsdagskvällen grillade vår kock och vi kokade färsk-potatis. Vi åt alla tillsammans och satt sent och pratade. Det var ett härligt sällskap och det finns alltid muntergökar. I detta gäng var det nog Micke som fick oss alla att dra på smilbanden ofta.

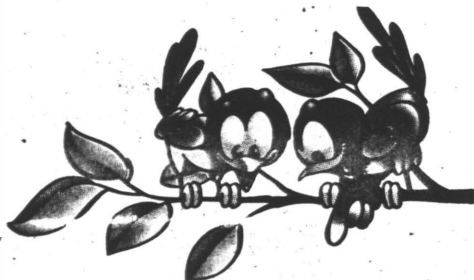
Torsdag var mycket givande. Vi hade fått ett mycket udda och intressant spår som vi skulle följa denna dag. En person hade sett en figur i sin gräsmatta. Vi började med att hämta upp denna person och åka till stället där denna figur hade varit synlig.

Personen var mycket stabil och trevlig och på vägen till hans tidigare hus träffade vi på grannar och det blev ett mycket glatt återseende. Det var ett flertal år sedan dom sågs sist. Men vi talade inte om för grannen vårt egentliga syfte. Vi stannade till och fikade på ett ställe och där träffade personen en tidigare arbetskamrat. Återigen ett glatt möte. Men här visste personen om dennes observation. Personen i fråga satte aldrig sin kamrats obs. i fråga utan sa, "det finns mycket vi inte kan förklara". Det kändes viktigt att se lite mera av denna person. Det verkade vara en helt vanlig människa med hobbys och många intressen. Inget övernaturligt.

Vi hade under veckan talat med ett flertal personer som sett underliga saker och upplevt udda ting. Flera av observationerna finns det många vittnen till. Det kommer separata rapporter om deras observationer vid ett senare tillfälle, allt material har ännu inte hunnits gå igenom. Detta projekt visar, att vill man ha kontakt med människor och höra om dom sett något utöver det vanliga, då ska man ta sig ut till folk. Samtidigt får man uppleva den otroligt fina natur vi har. Vi har aldrig tidigare arbetat på detta sätt, det är helt nytt. Men man kanske skall inrikta sig på projekt i dom områden som haft många UFO-rapporter. Nu vet vi att gränsen mot Norge via Värmland har varit väldigt omtalad under många år. Vi har många sådana glesbebyggelser. Dalarna och Hälsingland har ju flera ställen.

När vi så på fredagen sa adjö till alla kändes det lite vemodigt. Jag tycker att det är helt otroligt att killarna ställer upp på sin lediga tid under en vecka för att samla in UFO-rapporter. Det är tur att det ännu finns några få som ger sig ikast med detta helt ideélt. Glömmas skall inte Clas som är den pådrivande kraften. Alla som deltog skulle ha ett guldhjärta. Jag ser fram emot flera härliga projekt och skulle vilja att ännu flera prövade på. Du skall inte delta om du inte tycker om att tala med människor, tåla lite påfrestningar mm. Klarar du sådant, då är du säkerligen välkommen in i gruppen.

GUDRUN.

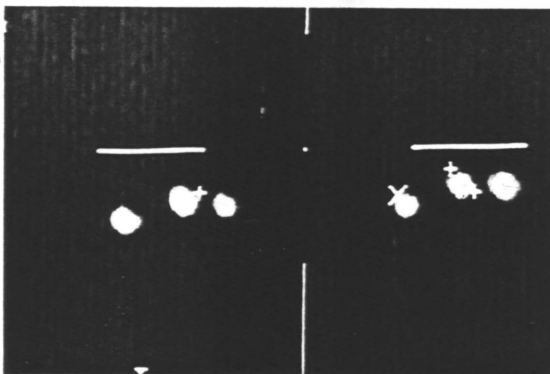
Det mystiska korset i Rödjen

Ingen kan förklara varför det inte växer i korset. Det har spekulerats att det kan handla om jordstråhning. Vissa menar att det är andra, okända krafter som gjort att det inte växer igen. Markkorset i Rödjen i Nordvärmaland har fascinerat och förbryllat sedan lång tid tillbaks. Åtminstone sedan mitten av 1800-talet har korset sett ut som det gör i dag. Korsets armar är cirka två meter långa och ungefär en decimeter breda. Medan gräset växer frodigt kring dess kanter ligger jorden nästan helt bar i de nedsänkta linjerna.

Sedan 1962 är korset inhägnat av Södra Finnskoga hembygdsförening som också förvarar de många gästböckerna där besökare genom tiderna berättat och försökt förklara korsets mysterium.

VÄRLDEN RUNT

Mystisk ljusshow över Mexiko

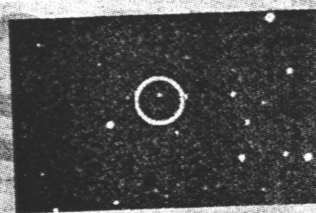
De här sex lysande föremålen är inte strålkastare från en ovanligt väl upplyst bil. Det är inte heller ljus från någon rockshow med laserkanoner eller landningsljus från flygplan. Bilden härstammar från en videofilm som råkade fånga in konstiga ljusfenomen högt över Campeche i Mexiko natten till den 5 mars i år.

Filmen togs av en erfaren stridsflygare vid mexikanska flygvap-

net. Tillsammans med flera kollegor blev han vittne till hur de lysande skivorna rusade fram och tillbaka över himlavalvet och piloten, som önskar vara anonym, följde själv föremålen i flera minuter.

Varken flygvapnet eller försvarets pressavdelning vill kommentera händelsen. Men enligt vittnen på marken rörde det sig utan tvekan om ufon...

TEXT OCH FOTO: BULLS

Den här lilla pricken hade kunnat skapa stor förödelse på jorden. Foto: NASA

Kollisionskurs mot jorden

■ Asteroiden 2002 NT7 upptäcktes den 5 juli av ett rymdövervakningssystem i New Mexiko.

Den är 2 kilometer och gör ett varv runt solen på 837 dagar. Hastigheten är 28 kilometer i sekunden och kommer att korsa jordens bana, med risk för total kollision den 1 februari 2017, hette det.

Nu är banan noggrannare bestämd och NT7 missar jorden.

Jorden är inte klotrund längre.

Foto: AP NOAA

Jordklotet har blivit tjockare

Det är inte bara svenskarna som blir fetare. Hela vårt jordklot har faktiskt lagt ut kring midjan, visar satellitdata.

Jorden är normalt något bredare kring ekvatorn än från pol till pol - liksom tillplattad - på grund av rotationen kring den

egna axeln. Observationer de senaste 20 åren har dock visat att jorden jämnas ut efterhand som landet höjer sig vid polerna efter senaste istiden. Men nu har trenden stannat och jorden växer på bredden igen - med någon millimeter.

NYA ZEELAND SKIVA (TRISSA) FLÖG TÄTT INTILL HUSET.

MOSGIEL - Lee Blackmore skriver: Min första oförklarliga iakttagelse hände i en liten stad på södra Island kallad Mosgiel, 1978. Jag var då 14 år gammal. Det var vid 20.15 tiden på kvällen, någon gång i oktober, det var mycket varmt. Jag gjorde just då iordning en kopp te till min mor.

"Först hörde jag ett mullrande ljud liknande åska, och när mullret avtog började fönsterrutorna att skaka (skallra). Lyset i huset fladdrade av och på och TV-apparaten pajade. Jag tittade upp mot skyn ovanför träden och såg då att deras kronor var böjda till marken.

En ofantlig skugga föll över huset och det muller-liknande ljudet hade ändrats till ett lågt tjutande. Skuggan växte sig större och större och jag kunde se svaga gråfärgade ljus.

Skuggan hade nu en bestämd form med ytterkanter av grått ljus. En enorm skiva, som var bara 30 meter ovanför huset (troligen högre, men det var nära och mycket stort.) Det fyllde upp hela skyn. Träden dansade fortfarande, svängde fram och tillbaka som tokiga.

Då skivan passerade över huset, sågs 3 mycket klart lysande ljus på baksidan, ett rött, ett grönt och ett gult, formen var åtta-kantig och såg ut som en vaxkaka.

Ljudet verkade övernaturligt högt, men i själva verket så var det inte det. Det kändes som om ljudet fanns i mitt huvud och inte i rummet. Mycket förvirrande! Skuggan vek sen av söderut med en alarmerande hastighet i riktning mot Dynedin över Saddle Hill.

Luset i huset hade slutat fladdra och träden hade lugnat sig och var som vanligt igen. Jag är inte säker på när ljudet avtog. Totalt sett varade upplevelsen bara omkring 2 minuter.

"Veckan efter var det rapporterat i tidningar och i radion så långt söderut som i Tairei Mouth (60 km. bort). Jag hade frossa under upplevelsen och även nu när jag skriver om det."

Tack till Lee Blackmore.

Ur UFO Journal dec. 2003.

Forskare tror på kontakt med rymdvarelser

■ LONDON. Redan om 20 år kommer vi att kunna få kontakt med rymdvarelser, enligt ledande rymdforskare. Enda problemet: det kommer att ta oss 200 år att förstå dem.

- Forskningen går så snabbt nu, att det blir allt lättare att fånga upp signaler från galaxer,

säger en forskare på Search for Extraterrestrial View i Kalifornien.

- Det vore trevligt om vi visste något om vilka vi kan tänkas få kontakt med, men vi har ingen aning, säger forskaren Paul Shuch i Times.

ROBERT BERNERSON

Snart kan vi höra dem.

ARIZONA TEFAT GLIMMADE SOM GULD.

KINGMAN - Omkring 9.40 på kvällen den 5 oktober 2003, befann sig vittnet utomhus för att röka, och stod och pratade med sin bästa vän när de fick se ett enormt tefat sväva över grannens hus.

Vittnet rapporterar: Jag menar att denna sak var mycket stor och hade guldskimrande ljus, som påminde mig om guld och diamanter, det var så skimrande och förtrollande. Det hade någon sorts rotation bak och fram med små rörelser. Jag började vråla i telefonen och sa till min vän för att få henne att gå utomhus.

Jag tittade tillbaka upp just i tid för att få se tefatet försvinna bort. Jag sprang över till min mors hus för att berätta för henne och hon sa, att hon var så rädd därför att jag alltid fångade upp den sortens ämne. Vi gick alla utomhus och omkring 2 minuter senare var skyn fylld av 40 flygplan. De möttes alla över Cerbat bergen och skildes sedan.

"Vi hade aldrig sett mer än 5 plan i skyn någon natt förut. Efter att planen farit sin väg slungades ett blixtrande grönt ljus ut från skyn och landade på ett litet berg invid mitt hus. Min pappa kom utspringande och återigen fylldes skyn av 40 plan.

Sen var ett annat guldglänsande ljus svävande över Kingmans flygplats. Vi tittade på det i ett teleskop, det såg ut som två kattögon av guld. Sen försvann alla dessa plan igen, inom 5 minuter var alla borta. Detta var mycket verkligt och mycket underligt! Tänkte jag skulle dela med mig av min upplevelse.

Tack till Peter Davenport.

Ur MUFON UFO Journal dec.2003.

APROPÅ

Planet är för liten

I Nya rön i nr 10/2004 betecknade vi det nyfunna himlaobjektet Sedna som en planet. Sedna kretsar i en bana som för den upp till 130 miljarder kilometer bort från solen – 20 gånger längre bort än solsystemets outsider, Pluto. Sedna, som är lite mindre än Pluto (180 mil i diameter),

har dock aldrig fått status som planet. Faktum är att Pluto riskerat att bli av med sin planetvärdighet på grund av sin blygsamma storlek.

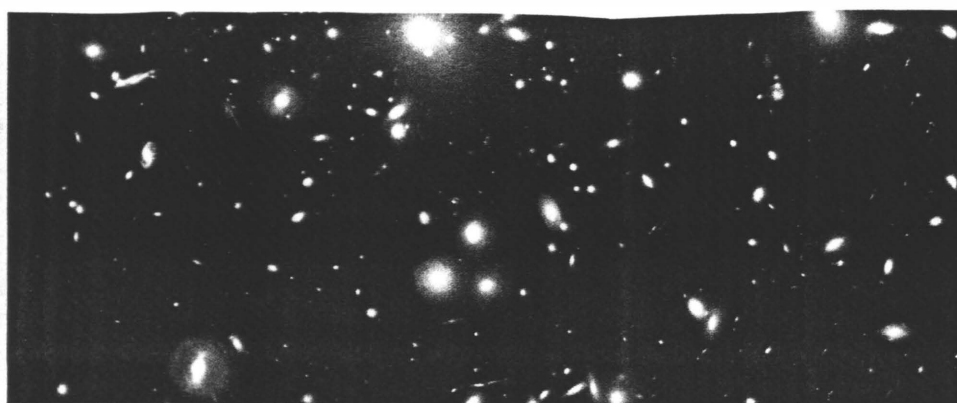
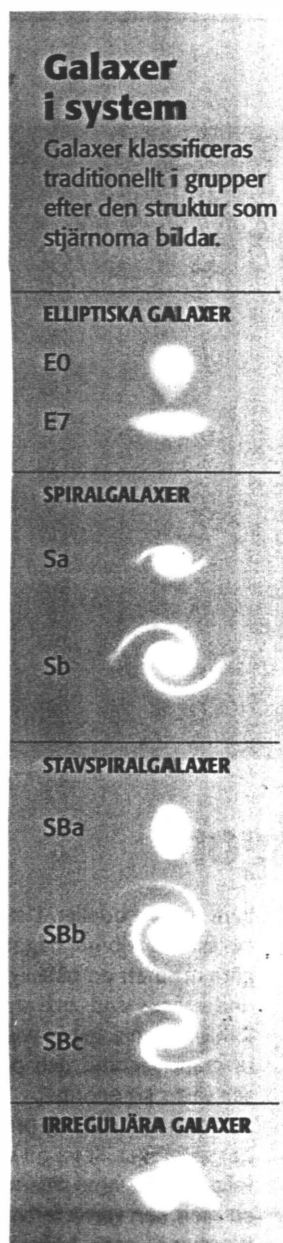
The International Astronomical Union håller på att ta fram en användbar definition på en planet. Tills dess är den korrekta beteckningen på Sedna "planetoid". Du kan läsa mer på: www.nineplanets.org. Red

EN FARKOST OBSERVERADES I CANADA ALLHELGONAKVÄLLEN.

HAMILTON, ONTARIO - Vittnet rapporterar: Den 31 oktober 2003, såg jag en stor farkost omkring 4 miles bort. Det var på Allhelgonakvällen vid 7 tiden, det hade vit till vitblå utstrålning utmed sin längd. Farkosten lyste liknande ett flygplan med några blå, röda och vita blixtrande ljus inuti.

"Jag försökte att få en bättre och fördelaktigare position snabbt, men hade förflyttat mig fortsatt försiktigt eftersom gatorna var fyllda med tusende människor och bilar - det var ju helg. När jag kommit närmare var föremålet borta. Våra flygplan har inte blått ljus och våra plan lyser inte upp så mycket att man kan se dem på natten, endast deras navigationsljus och strålkastare är synliga.

Ur MUFON UFO Journal dec.2003.

Bilder som denna från Hubbleteleskopet visar att det avlägsna universum myllrar av galaxer. Dessutom kan det finnas ett stort antal dvärggalaxer, som är omöjliga att se.

Hur många galaxer finns det i universum?

Vilka typer av galaxer finns det, och hur många finns det sammanlagt i universum?

Galaxer är stora koncentrationer av stjärnor och finns i två huvudformer; ellipser och spiraler. Det upptäcktes på 1920-talet av astronomen Edwin Hubble, som ställde upp en översikt över galaxtyper med en rad underavdelningar. Detta system används än idag.

Det senaste som astronomisk forskning har visat är att det kanske existerar långt fler galaxer än vad man hittills har antagit. Dels har nya och avancerade kikare som rymdteleskopet Hubble avslöjat att det finns många galaxer i det avlägsna universum. Dels tyder mycket på att huvudparten av stjärnsystemen i universum

är dvärggalaxer. Till exempel finns det i vår egen grupp, som består av cirka 30 medlemmar, endast tre "normala" galaxer, medan resten är dvärgar. Avlägsna dvärggalaxer är nästan omöjliga att observera systematiskt, men de kan vara talrika och därmed på ett avgörande sätt förändra det totala antalet.

Konsulterar man en uppslagsbok i astrofysik eller kosmologi, finner man att antalet galaxer i universum anges till cirka 100 miljarder. Det är dock kanske mer realistiskt att anta att det är en biljon (1 000 miljarder).

Då tänker man endast på det synliga universum. Enligt den moderna kosmologin är universum oändligt, och i så fall kommer det sannolikt att finnas ett oändligt antal galaxer.

LORRAINE OCH CAROLINE KIDNAPPADES AV RYMDVARELSER.

Lorraine Bishop och hennes dotter Caroline plågas fortfarande av mardrömmar efter sin hemska upplevelse.

Lorraine och Caroline glömmer aldrig den skräckfyllda natten när de sögs upp i ett tefat och tvingades genomgå en smärtsam "läkarundersökning" av nyfikna utomjordingar.

Den 5 mars 1991 var Lorraine Bishop och hennes dotter Caroline på väg hem efter ett besök hos några vänner.

Det var en mörk, regnig kväll och Lorraine körde försiktigt framåt på den ensliga vägen och de såg ett starkt vitt ljussken ovanför bilen.

Och bara några sekunder senare kände de skräckslagna kvinnorna att deras bil började sväva uppåt. De minns att de 'sögs in i ett jättelikt rymdskepp, men vad som hände sedan var länge en mardrömslik gåta för dem.

När vi vaknade till sans igen var klockan 4 på morgonen och vi satt i bilen vid sidan av vägen, berättare Caroline. Fem timmar hade gått sedan vi lämnade våra vänner och ingen av oss hade en aning om vad som hänt under den tiden. Det enda vi minns var ljusskenet och tefatet.

Det blev inte bättre dagen därpå när vi dessutom upptäckte massor av blåmärken och märken efter nålstick på våra kroppar.

De uppskärade kvinnorna valde att kontakta en UFO-grupp och introducerades för Dr Scott Andrew, en känd UFO-forskare från Australien.

Scott Andrews bestämde sig för att använda hypnos i ett försök att få Lorraine och Caroline att komma ihåg exakt vad som hände den natten de förlorade fem timmar av sitt liv. Det han avslöjade för dem låter som en science fiction-historia, men den är sann..

Det vi fått fram än så länge är skrämmande, men vi vill veta hela sanningen, säger 59-åriga Lorraine. Vad som helst är bättre än de hemska mardrömmarna som vi båda har haft ända sen den där kvällen.

Med Scott Andrews hjälp har kvinnorna alltså börjat minnas. De kommer nu ihåg att de tvingades ur sin bil av tre märkliga varelser med grå hud.

Där efter togs de med till något som kan beskrivas som ett medicinskt laboratorium. Där bands de fast på var sitt bord och undersöktes sedan noggrant av de främmande varelserna.

Utomjordingarna tog skrapprov från deras hud och drog dessutom ut

flera tänder ur Lorraines mun. De stack lysande slangar i deras ögon och näsborrar och tog flera blodprov.

När de var nöjda med undersökningen drogade de ner kvinnorna och förde dem tillbaka till deras bil..

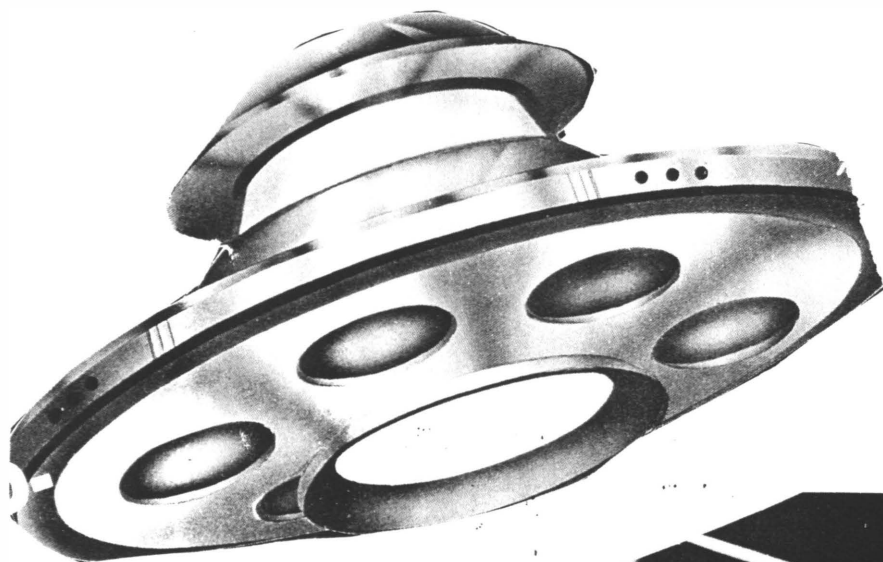
Deras "undersökning" gjorde fruktansvärt ont, men jag låg som förstenad och kunde inte röra en muskel--inte ens när de drog ut tänderna på mej ,berättar Caroline. Men när Dr Andrews återkallade händelsen under hypnos skrek båda mamma och jag av smärta.

Efter 4 hypnostillfällen säger både Caroline och Lorraine att de börjat minnas även små detaljer. Enligt Dr Andrews är det en erfarenhet som delas av de flesta som haft närkontakt med UFO-objekt.

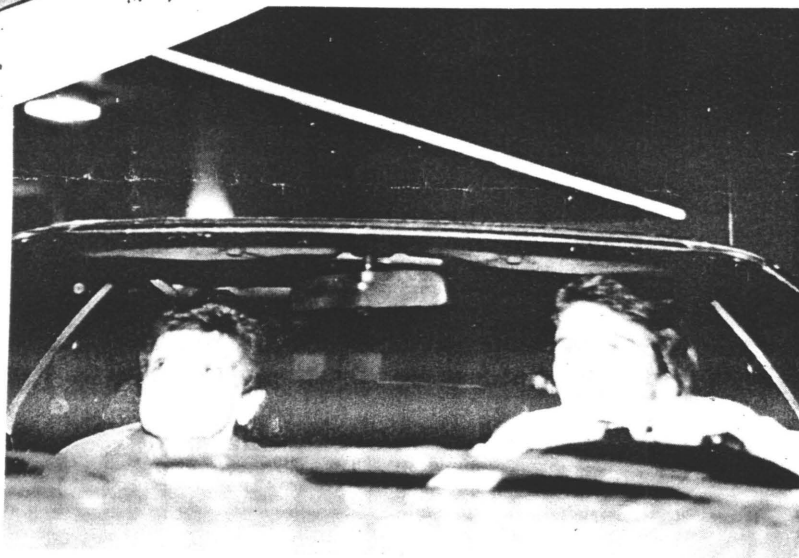
Lorraine och Caroline har haft en skrämmande upplevelse och de kommer nog alltid att vara märkta av den, säger Scott Andrew.

Men nu när hypnosen får dem att komma ihåg vad som har hänt har de åtminstone en chans att bearbeta händelsen och på så sätt återhämta sig.

Varken Lorraine eller Caroline tror att de någonsin kommer att glömma det både smärtsamma och skrämmande mötet med utomjordingarna och de drömmer fortfarande mardrömmar om natten då de utan föraning kidnappades av varelser från yttre rymden. Och vem kan klandra dem?

**EN
PINGDING
VÄRLD**

Mystiska händelser ständigt återkommande

VÄSTERBERGSLAGEN

► De mystiska ringarna i Hedemora utgör bara en i raden av händelser som förbryllat. Bara under de senaste åren har NLT:s läsare hört av sig om märkliga fenomen.

Den 5 juli 1999 skrev NLT om en kvinna som upptäckt konstiga mönster i sin hink. Över natten hade jordrester och vatten bildat något som såg ut som ett kors. Kvinnan kunde inte förstå vad som format jorden.

Året efter var det så dags igen. Den andra juni fick bybor i Fredriksberg syn på röda klot på him-

mel. UFO-teorierna började genast spridas.

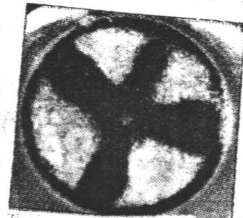
Lyckligtvis kom svaret snabbt. Det visade sig nämligen vara stora, paraffin-indränkta plastpåsar som tänts eld på och släppts upp i luften.

Förra året inkom rapporter om flera ljusfenomen i Dalarna. En meteorolog kunde snabbt avskryta alla spekulationer om utomjordingar. Det handlade nämligen om ett väderfenomen, som kan uppkomma vid extrema temperaturskillnader vid olika luftflä-
gel.

Utomjordingar i Sveas plasthink?

SMEDJEBACKEN
Svea Zettergren ställer sig frågande till vad som har hänt i hennes hink.

– Jag brukar vattna blomkrukor i hinken och det är jorden från dem som bildat mönster i botten på hinken, berättar Svea Zettergren.

Plasthinken på altanen brukar Svea Zettergren ha vatten i för att ge sina blommor.

bilden ett
gör det i
jord från
botten på
de de jord
bildat ett
– Jag b
ken på jor

Brinnande klot ställer till det på himlen i Säfsen

FREDRIKSBERG
Röda klot som ljudlöst flyttar sig på himlavalvet. Det återkommande ljusfenomenet som skildes av byns bybor.

Bygden har hört andra teorier om fenomenet. UFO:n eller till exempel ett flygplan som inte ska ses.

Väntar med spänning

VÄSTERBERGSLAGEN

I Davidshyttan utanför Hedemora upptäcktes i torsdags morgon ett mystiskt mönster i en åker.

Västerbergslagens ufo-förening har ännu inga svar på vad som kan ligga bakom.

Science fiction har länge varit populärt. Den senaste riktigt stora vågen av mysterier förknippade med ufo:n, står antagligen tv-programmet Arkiv X för. Sålunda ökar både iakttagelser av oförklarliga fenomen, samt lusten hos bluffmakare att förbrylla.

Någon gång mellan onsdag kväll och torsdag morgon har någon eller något skapat ett cirkelformat mönster i en åker i Davidshyttan utanför Hedemora.

Gudrun Andersson från Västerbergslagens ufo-förening är en av dem som undersökt och dokumenterat platsen, trots att det inte nödvändigtvis handlar om flygande objekt.

– Det består av en stor ring med flera små utanför. Mittenringen är 30 meter i diameter och de mindre är 6 meter.

Enligt henne har det hittills inte påträffats några spår efter människor, förutom de som undersökt mönstret. Hon har själv tagit foton av platsen, för att sedan kunna jämföra med tidigare ringar. För det har förekommit tidigare, både i Sverige och resten av världen.

– Vi har inte påträffat många ringar i Sverige som inte kunnat bevisats vara fejkade. Men den här kan vi än så länge inte förklara.

Ingen förklaring. Gudrun Andersson, ordförande i Västerbergslagens UFO-förening,

har på nära håll beskådat de mystiska mönstren i Davidshyttan. Någon förklaring har hon dock inte.

Foto: Sören J. Eriksson. Bilderna är utvalda från en samling av bilder som Sören J. Eriksson har tagit under en längre period. De är inte avsett att användas som bevis, utan som inspiration till läsaren.

Många himlafenomen har rapporterats

DALARNA
Föreningen har de senaste dagarna fått flera rapporter om mystiska fenomen på himlen. Parallellt har även flera andra rapporter kommit in från olika delar av landet. Enligt föreningen är det inte ovanligt att flera personer i samma område rapporterar om samma fenomen. Detta kan bero på att fenomenet är synligt för flera personer samtidigt. Enligt föreningen är det inte ovanligt att flera personer i samma område rapporterar om samma fenomen. Detta kan bero på att fenomenet är synligt för flera personer samtidigt.

VISST FINNS UTOMJORDINGAR

MEN MILJONER LJUSÅR BORTA

Karsten Jöred på FOI, Försvarets forskningsinstitut, har alla UFO-rapporter sedan andra världskriget i sitt arkiv. Där finns rapporter om spökflygare, flygande tefat och gästfria utomjordingar...

■ Karsten Jöred, 57 år, är den person inom det svenska försvaret som vet mest om UFO-fenomenet. Han själv utgör nämligen hela forskarstaben på området — och han sköter det på tid som blir över av hans arbetstid då han mestadels ägnar sig åt datafrågor.

Ända sedan han var pojke har han ägnat sig åt stjärnhimlen och de gåtor som döljer sig i fjärran solsystem och galaxer.

— Jag är övertygad om att det finns intelligent liv på andra planeter. Lika säker är jag på att inga av dessa har hittat den långa vägen till oss här på jorden, säger han.

Karsten har arbetat på Försvarets forskningsinstitut, tidigare FOA, Försvarets forskningsanstalt, i många år som matematiker. Han sitter på avdelning 77. Man kan tro att det är en mycket spännande avdelning, men han sitter på ett helt vanligt tjänsterum med skrivbord, bokhylla och dator samt ett arkiv.

— I arkivet finns alla UFO-rapporter som kommit in till FOA sedan andra världskriget, bland annat sådana som rör påstådda besök av utomjordingar.

Hemligt?

— Nej, inte ett dugg. Hemligstämpeln som fanns på en del äldre fall är hävd sedan länge. Vi har inget att dölja.

Hallucinationer

Karsten Jöred har alltid varit intresserad av stjärnhimlen. Då han var tio år fick hans intresse en rejäl kick då Sverige drabbades av en total solförmörkelse. Två år senare, 1956, blev hans lycka ännu större då han hade turen att få se kometen Arend-Roland. Det märkliga med den var att kometen hade dubbla svansar, den ena riktad framåt.

— Jag är så pass till åren att jag har haft förmånen att få uppleva hela rymdåldern. Det var väldigt spännande när Sputnik skickades upp. Sedan kom alla satelliterna. För att inte tala om månlandningen 1969.

I FOI:s arkiv finns ett omfattande material från de så kallade spökflygarna på 1930-talet och 1940-talet till vår tids rapporter om flygande tefat. Det

finns till och med människor som berättat att de har tagits ombord av utomjordingar som bjudit dem på åkturer till främmande solsystem och sedan blixtnabbt fraktats tillbaka igen.

— Sådant tror jag inte på. Det handlar om fantasier eller hallucinationer. Eller önsketänkande. Människor vill vara med om något spännande och ha något intressant att berätta för andra, säger Karsten Jöred.

Numera har militären ett nära samarbete med den ideella riksorganisationen UFO-Sverige, som har betydligt större forskningsresurser än försvaret.

Nya vapen

— Att försvaret överhuvudtaget engagerade sig i UFO-frågan efter andra världskriget berodde på att man under det kalla kriget inte uteslöt att "besöken" i själva verket handlade om att främmande makter provkörde nya flygplan eller nya vapen över Sverige, men vi har inte mycket belägg för att sådant har skett heller, säger han.

När det gäller det här med flygande tefat har Karsten Jöred en mycket bestämd uppfattning — han tror helt enkelt inte på dem.

— Alla fall som vi undersökt har en naturlig förklaring. Det finns inga mystiska, hemliga dokument. Detsamma gäller länder som USA där regeringen i bland beskylls för att dölja viktiga fakta om utomjordiska besök.

Vad Karsten Jöred däremot är övertygad om är att det inte bara är vår planet som är befolkad av intelligenta varelser. Men själva knuten är att andra utvecklade civilisationer kan finnas miljoner ljusår från oss och att vi kan räkna med att även den närmaste troligen ligger mycket långt bort.

— Att dessa skulle ha hittat fram till oss är något vi kan utesluta. Det finns en miljard galaxer vilka i sin tur rymmer 300 miljarder solar som i sin tur är omgivna av miljarder planeter. Närmaste galax ligger två miljoner ljusår från oss. Och vi har inte använt radiosignaler längre än hundra år. Därför kan våra avlägsna vänner helt enkelt inte ha lyckats pejla in oss. Då vore det mera logiskt att vi hade hittat dem först... ■

Karsten Jöred,

■ Sittande vid spakarna i sitt flygplan fick den amerikanske flygaren Kenneth Arnold syn på nio farkoster, formade som halvmånar. Enligt Arnold rörde de sig i en ofattbart hög hastighet. Året var 1947. Efter landningen förklarade Arnold att farkosterna liknade flygande tefat. Därmed var uttrycket skapat.

Flygande mystiska föremål förekom dock mycket tidigare, även i Sverige. På 1930-talet skrämdes de så kallade spökflygarna upp det svenska folket och ett årtionde senare skrev tidningarna om eldkulor och glödande cigarrer som uppträdde i luftrummet nattetid.

Men man kan gå ännu längre tillbaka i tiden för att hitta rymd-fenomen, med början i gamla testamentet i Bibeln. I Hesekiels bok står följande: "Och det kom som en stormvind från norr, ett stort moln med flammande eld och ett sken omgav det. Mitt i detta sken syntes något som var såsom glänsande malm. Det syntes också människoliknande varelser". Var detta en utomjordisk farkost, ett UFO? Det finns forskare som anser det.

Här följer några viktiga årtal i den svenska och internationella UFO-historien:

1852. Den 23 oktober sågs, enligt prästens noteringar i Morkarla socken i Uppland, "ett starkt flämtande ljus stiga upp från marken. Dess sken var så starkt att det av blotta ögat knappt kunde uthärdas. När det stigit tillräckligt högt antog det en rundformig skepnad. Efter två timmar försvann föremålet i sydostlig riktning".

1933–1937. De mystiska så kallade spökflygarna förbryllade den svenska militärledningen och gav upphov till en hel del skrivelser i tidningarna. Det var långt innan begreppet UFO och flygande tefat fanns. Nattetid uppfattade människor över hela Sverige ljud som av flygplan som lågsniffade och intresserade sig för vissa anläggningar. Ryktena gav både det tyska och ryska flyget skulden, men någon klarhet vanns aldrig.

1946. En ny våg av märkliga föremål, så kallade spökraketer, hemsökte Sverige första året efter andra världskrigets slut. Folk rapporterade att de hade sett glödande cigarrer, eldklot, eldkulor och andra fenomen.

Vid Moliden nordväst om Örnsköldsvik såg sex personer en blänkande farkost som påminde om ett jättestort gädd-drag

passera över himlen. Det lämnade en rökslinga efter sig.

Det här året gjorde den så kallade pollenkungen Gösta Carlsson i Ängelholm en iakttagelse i en skogsglänta. Han såg en rund farkost där besättningen klättrade ut och in på en stege. På platsen byggde Carlsson senare en något mindre kopia av farkosten. Den står där ännu i dag.

1947. Den amerikanske flygaren och affärsmannen Kenneth Arnold upptäcker under en flygning farkoster som rör sig i hastigheter och med ett rörelsemönster omöjliga med den tidens teknik. Arnold liknade det vid hur flata stenar hoppar när man kastar dem ut över vattnet. När han vid landningen möttes av nyfikna reportrar beskrev han farkosterna som "flying saucers" (flygande tefat).

På kvällen den 4 juli samma år exploderar ett föremål över öknen i delstaten New Mexico i USA. Dagen efter hittade bonden Mac Brazel märkliga vrakspillror på sin mark och snart undersöktes dessa av militären vid Roswells atombombsflygbas. Dagen därpå meddelade pressofficeren vid Roswell att

en "flying disc", en flygande skiva, hade störtat och att vraket förts till en militärbas för omfattande undersökning. Meddelandet dementerades senare av militärledningen och fallet mörklades. Rykten om att döda besättningsmän skulle ha hittats vid vraket cirkulerade. **1952.** Nils Frost i Mora lyckades fotografera två starka ljus som svävade över marken utanför hans föräldrahem en vinternatt. Frost och hans föräldrar stod länge och betraktade fenomenet innan det försvann.

1960. Esse Jansson, kulturjournalist på Norrtälje Tidning, fotograferade natten till den 6 mars två lysande diskusliknande farkoster över staden. Efter många analyser kvarstår bilderna som ett olöst UFO-fenomen.

1965. Försvarets forskningsanstalt, FOA, börjar registrera fall där personer rapporterar om märkliga fenomen på himlen. Även säkerhetspolisen, säpo, visar intresse för UFO-fenomen.

1973. Den 11 november lyckades Åke Lejon ta en serie bilder av två okända föremål över byn Penttjäja i Norrbotten. Bilderna visar bland annat ett triangel-

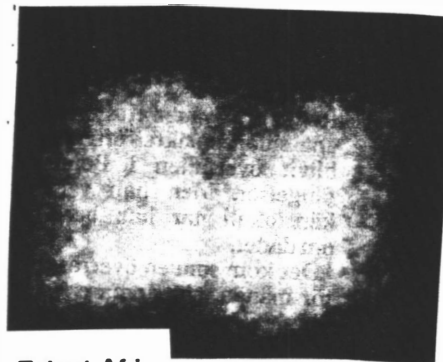
format föremål. Försvarets dåvarande UFO-expert ansåg att bilden föreställer en ballong, medan UFO-Sverige betecknar bildserien som en av de intressantaste.

1974. Christer Sundström, 15 år, i Värnamo fotograferade ett flygande föremål med klassisk tefatsform genom fönstret i pojkrummet en dag då han var hemma från skolan på grund av sjukdom. "Tefatet" ses svävande över grannvillorna. Trots noggranna analyser av bilden har inget falsarium upptäckts.

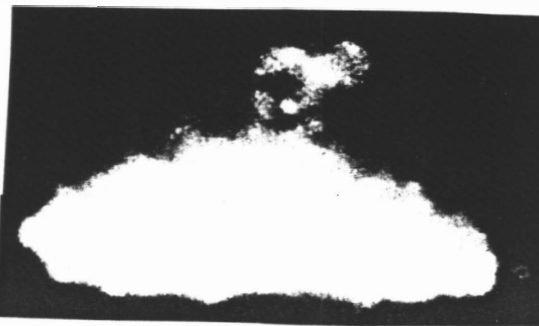
1985–1995. Under vissa perioder meddelar många människor att de iakttagit flygande lysande föremål på himlen. Det talas om UFO-vågor. De flesta iakttagelserna görs i Dalarna och i Bergslagen samt på Västkusten. Enstaka iakttagelser görs över hela landet.

1990-talet. Mystiska ringar upptäcks i sädesfälten i många länder, bland annat England, Sverige och Skottland. Ringarna tilldrar sig stort intresse från forskarna, men efterhand avslöjas bakgrunden: Pojkar som velat driva med folk har trampat ned ringarna i säden med hjälp av brädor.

Källor: UFO-Aktuellt samt böcker av Clas S. Ölin och Boris Jungkvist. ■

Tchad, Afrika, 30/6 1993. En grupp franska forskare ombord på ett Concordeplan lyckas filma ett okänt objekt.

Arendal, Norge, november 1981. Ett av många lysande klot som vandrade nära bergskammarna i Hessdalen.

McMinnville, USA, 11/5 1950. Bonden Paul Trent tar en bild på ett föremål en kilometer bort som beräknas vara omkring 30 meter

Den som tror att domarn dömer har aldrig hört en hockeypublik

I HÖRNET

VÅR HYPNOS

I tidigt 1960-tal, presenterade TV flera program för visningar av användbarheten med hypnos. I ett av programmen satt flera människor framför publik i en lätt trans. Hypnositören sa till dem att titta på en tomvägg och de skulle se ett fönster där. De var överens om att de såg det inbillade fönstret där. Därefter blev de tillsagda att titta noggrant, för ett flygande tefat höll just på att passera förbi detta fönster. Plötsligt blev det stor uppståndelse då de tittade på den tomma väggen. De redogjorde och beskrev i detalj detta flygande tefat de såg i fantasifönstret.

Då Barney och jag var kallade till Dr Simon för eventuell hypnos, var vi överens om att vägra denna typ av behandling. När vi anlände till Dr Simons kontor i december 1963, kände han vår missstämning. De flesta av dessa avtalade möten var väl använd tid för studium om olikheterna mellan 3 steg av hypnos; beslut av testning för transnivån. Bara den djupaste transnivån kallade Dr Simon "medicinsk hypnos" vilken är i stånd att öppna minnesförlust.

Dr Simon sa att om vi inte lyckades nå upp till den djupa nivån, skulle nästa steg bli att använda droger (sömnmedel) jämte transen. Detta skulle tvunget göras på sjukhus. Vi var övertygade om att hans behandling inte skulle ha någon likhet med hypnosen vi såg på TV, så vi samtyckte.

Våra sammankomster började i Januari 1964 och varje session varade i 2 timmar. Dr Simon förklarade att han skulle öppna upp våra minnen och i slutet av varje session skulle han sätta oss tillbaka i minnesförlusten. Den biten skulle vi inte minnas vad som än hände och därför skulle vi inte diskutera våra sessioner.

Barneys session var först medan jag väntade i mottagningsrummet, nervöst gående fram och tillbaka på golvet, försökte läsa tidningen, misslyckades.

Då Dr Simon gick med Barney till detta rum, sa han att det var min tur.

Barneys reaktion gav mig mod, såsom han log, verkade glad och lycklig så jag misste mycket av min fruktan.

På kontoret gjorde Dr Simon frågor kring målningarna han hade på väggen. Han sa till mej att gå mot honom. Som jag gjorde det, slöts mina ögon. Han sa: "det var lätt". Sen sa han åt mej att sträcka ut min arm och den blev styv som ett bräde. Han försökte röra min arm upp och ner och att böja den vid armbågen, men det gick inte.

Det nästa han sa till mej var, att gå till framsidan av hans skrivbord och sitta ner på stolen. Jag kunde inte röra mej. Han skrattade och sa, "förlåt mig, öppna din ögon och gå fram till stolen. Jag gjorde det.

Efter att jag satt mig, började han med förutsättningarna för vår session. Han gav mig ett kodord. Närhelst jag hörde detta ord gick jag omedelbart in i djup trans och förblev där ända tills han tog mig tillbaka.

Om någonting skulle hända Dr Simon som skulle hindra honom från att ta mig ur min trans, skulle jag sova i några timmar och vakna av mig själv.

Vi kom överens om att vår session skulle spelas in på band. När jag satt där i trans, sa Dr Simon "Att han tyckte vi borde enas om att han skulle bli den enda ägaren till bandet. Jag började att kämpa mentalt och bröt mig själv ur min trans, vilket var svårt. Jag tyckte det kändes som om jag drog mig själv upp från en brant trappstege. Jag satt upprätt i min stol och sa NEJ. Vi enades om att äganderätten av bandet skulle delas broderligt. Dr Simon satte mig tillbaka i trans och vi började sessionen igen.

Vår session fortsatte varje lördag från Januari till Juli. I slutet av varje

session, gav Dr Simon oss känslan att inte ha någon oro och ingen ängslan, att vi skulle vara avslappnade och känna oss väl till mods.

Barneys hälsotillstånd började förbättras och han var i stånd till att arbeta deltid. Under denna tid, fanns en period med fel och brister då hans underliv blev infekterat, vilket resulterade i 3 besök hos kirurgen under en avtalad tid, som avlägsnade det onda,

Ett annat problem presenterade sig självt. Närhelst vi hörde vårt eget kodord föll vi i trans. Dr Somin påtalade för oss att vi måste vara ansikte mot ansikte med honom för att förhindra detta från att hända. Vi behövde också komma överens om att träffa honom regelbundet, för om vi gick mer än 10 dagar utan vår minnesförlusts tillvaro, kunde vi börja att minnas våra sessioner. Om Dr Simon eller vi inte kunde vara med på våra lördagsträffar, möttes vi någon gång under veckan.

Varje session började på samma sätt, men att Dr Simon frågade oss om vi haft några drömmar under veckan. Före en av våra transsessioner började, mindes jag en av mina drömmar. "Min hund och jag satt inom en liten skyddad plats medan jag bevittnade ett förfärligt jordskalv. Marken rörde sig som vågor på havet. Marken sprack upp, byggnaderna föll och folk var skadade. Under min dröm visste jag, att min hund och jag var i säkerhet. Jag berättade min dröm i stora drag.

Under den följande veckan, en enorm jordbävning slog till i Alaska. Då jag såg bilderna på TV blev jag mycket förvånad hur liten den var, min dröm. Under mitt nästa sammanträffande med Dr Simon diskuterade han händelsen med mej och frågade "Drömmar du detta mycket ofta"?

I juni bestämde Dr Simon att det var tid att öppna upp vår minnesförlust och att börja spela tillbaka några av våra band för oss. Om några partier av dessa band var uppskakande, skulle vi inte behöva höra det.

Vår session började på morgonen den 19 sept, då vi körde från Niagarafallet till Toronto. Vi berättade om vår resa i detalj. Vi uppgav huvudvägskyltar, gatunamn (vilka Dr Simon kontrollerade på kartan), stopp gjordes på restauranger och servicestationer. Vi berättade för honom hur vi passerade förbi Toronto och fortsatte till Montreal, och hur jag prisade vackra minkpälsar i skyltfönstren. Under tiden i Montreal hörde vi också att en bank blivit rånad (på vår bilradio) brottslingarna flydde och skildes med att ta olika lokala bussar. De blev snart tagna av polisen.

Vårt band (tape) fortsatte att berätta för oss vid vårt första besök i Montreal och planerade för att stanna över natten. Sen hörde vi väderleksrapporten. En svår orkan var på väg upp till kusten och möjligen slå till i New Hampshire. Kanske skulle vi börja vår resa hem. Vi kunde stanna någonstans i bergen över natten i stället för Montreal. Vi sa godnatt i tankarna till Montreal, en stad vi älskade och började vår resa tillbaka hem.

Någonstans längs vår väg stannade vi på en bar för att äta en lätt lunch som vi förtärde utomhus. Menyn var på franska, men vi var i stånd att kunna välja vår rätt. Senare, innan vi gick genom tullen åt vi på en restaurang.

Efter tullen stannade vi i Cole-Brock, New Hampshire för att serva vår bil. Vi stannade för en munsbit på en kvarterspub och funderade på att stanna över natten. Till slut bestämde vi oss för att fortsätta. Om vi började bli mycket trötta kunde vi ta en kort tupplur i bilen. Vi lämnade restaurangen 10,15 på kvällen. Det var en vacker natt för bilkörning. Vädret var varmt. Månen var full och mycket glänsande. Ingen trafik. Barney vred av helljuset emellanåt, för att visa

det klara månskenet, så han kunde köra mycket bra utan helljus på. Radion spelade dämpad musik. Vi var väl till mods och njöt av vår resa.

I Lancaster-området upptäckte jag en ny stjärna i skyn på vänster sida om månen ovanför planeten Jupiter. Som jag tittade blev den större och klarare, så jag berättade det för Barney. Han saktade ner bilen och tittade ut på den. Han trodde det var en satellit.

När vi kommit en bit. När vi hade kommit en bit så stannade vi bilen och gick ut för att titta närmare på satelliten. Jag gick ut förts med fältkikaren. När jag tittade växlade den riktning och passerade framsidan på månen. Barney hade gått en runda med vår hund Delsey, så jag tog henne i kopplet och Barney tog kikaren. Delsey och jag gick tillbaka till bilen. Jag var förbryllad, ty denna satellit blinkade med mångfärgat ljus. Den kastade flera strålar, liknande poliskontroller. Jag visste inte formen på satelliten, men den såg ut att vara oval.

Barney skyndade tillbaka till bilen och sa att det var ett plan, och att det ändrade riktning och kom emot oss. Kanske var den på väg att oroa oss, sa han. Jag ifrågasatte detta. Varför skulle ett plan oroa oss? Gud bevare mej, vilken sorts TV-program har Barney tittat på?

Som vi åkte, kom föremålet närmare oss, ända tills det var flygande längs med, följande konturen av bergstopparna. Vi såg att det flög neri dalgången bakom Cannon-bergen. När vi rundade en kurva vid foten av berget, stannade föremålet i luften och var orörligt intill Old Man-berget. När vi närmade oss det, började föremålet att röra sig med jämn hastighet intill vår bil. Då och då förlorade vi den ur sikte, som när den gick bakom en bergstopp och sen åter visade sig.

Just som vi passerade Indian Heads ortsområde såg jag en grupp övernattningsstugor. En man gick in i en av dessa. Just då tyckte jag att vi var i behov av att åka in på detta område, men det var inte att tänka på. Min nästa tanke var, att någonting var opå väg att hända. Jag visste vad det var, men vad det än är, är jag beredd på det. Jag vevade ner bilrutan och började spana på detta föremål.

Vi körde bara en kort bit, kanske en mil, när föremålet plötsligt lämnade bergstoppen, kom ut över huvudvägen direkt framför oss och stannade i luften. När vi tittade på det kunde vi se en rad av upplysta fönster och en liten röd lampa på vardera sidan av farkosten.

Barney stannade bilen men lät motorn gå. Han tog upp kikaren och sa att han skulle gå ut och försöka identifiera detta föremål. När vi gick fram emot det flyttade föremålet sig över fältet i riktning mot ett tomt grönområde. Som vi tittade på detta, såg Barney en grupp av män stående i fönstren och tittade på honom. En av männen vände sig bort från fönstret, och Barney kunde se hans händer röra på någon sorts tavla eller bräde.

Just då började de röda lamporna på vår sida om farkosten röra sig och han kunde se att farkosten började nedstigningen. Barney började må dåligt och kände fruktan och började springa tillbaka till bilen, rädd att de försökte tillfångata honom. Han lade i växeln på bilen och började köra nerför huvudvägen. Efter att ha kört en kort bit, hörde vi främmande signaler ljuda och bilen vibrerade.

Jag vevade ner min bilruta tittade ut. Jag kunde inte se farkosten. Då lutade jag huvudet ut genom bilfönstret och insåg att jag inte kunde se himlen, och inte heller stjärnorna, ingenting, men ett stort mörkt "någonting" ovanför oss.

Jag sa till Barney att jag inte såg deras ljus, men jag berättade inte om föremålet

ovanför oss. Jag kände att han var upprörd, men jag var inte rädd.

Vi körde flera mil, vi tittade båda mot himlen, tittade för att se om farkosten kom tillbaka. Vi såg det inte, så vi tänkte att det måste ha följt oss på avstånd. Plötsligt lämnade Barney huvudväg 3 korsade över en bro på sidovägen. Jag frågade inte varför. Kanske kände han till en kortare väg. Han stannade alltid och kontrollerade kartan efter olika vägar. På avstånd såg vi månens nedgående och vi såg silhuetter av tallar framför. Barney lämnade sidovägen och svängde in på en dålig, smutsig väg. Han hade huvudet i riktning av vad vi trodde var den nedgående månen.

I en kurva stod en grupp män och blockerade vår väg. Barneys reaktion var - "håller vi på att bli rånade"? Jag har inga pengar. Min reaktion "kanske deras bil gått sönder och de behöver hjälp". En av männen i gruppen gick framåt och höll någon sorts utrustning i sin hand. I samma stund dog motorn i bilen. Männen delade sig i 2 grupper och gick bakom bilen. Jag hade en känsla av fara och började känna rädsla och stor fruktan.

Min impuls var att gå ut från bilen och springa och gömma mig i skogen. När jag öppnade dörren, kom 5 av männen och ställde sig ivägen. En av dem lade sin hand framför mitt ansikte och jag hade känslan av att somna in.

Nu håller jag på att somna och jag kämpar för att hålla mig vaken. Jag fortsätter att kämpa och slutligen vaknar jag. Jag vandrar på en stig i skogen. Barney är där, för närvarande hjälpt framåt av 2 män, gående som det tycks likna en sömngångare. När vi kom till en glänta kunde jag se farkosten stående på marken omgiven av träd. Jag kände som om jag vandrade sandstrand, men en sandstrand i bergen?

Att sammanfatta vår upplevelse ombord på farkosten, vilket är förutsättningen för vår bok "Den Avbrytna Resan". Jag blev tillsagd av dessa män att de inte menade att skada oss. De önskade bara att göra några prov för att lära olikheterna mellan dem och oss. Vi var i olika rum. Barney var kvarhållen under någon sorts kontroll av dem, men jag var vaken, gick runt och pratade med dem. Som litet barn hade jag hört berättelser av min morfar, att de flesta människor trodde att liv existerade på Mars och om små gröna män som kom emellanåt. Dessa män var inte gröna, men jag undrar om de kom från Mars. Jag fråga varifrån de kom, emedan jag visste att de inte kom från denna planet. Jag förstod direkt att jag mött astronauter från ett annat stjärnsystem och jag visste betydelsen av detta. Jag fick se en stjärnkarta, och de förklarade för mej, men jag kände inte igen det. När jag frågade efter bevis för detta möte, fick jag en bok. Senare tog astronauterna tillbaka boken från mej därför att de beslöt att vi skulle glömma händelsen.

Jag tyckte jag fann nöje i denna upplevelse, så jag bjöd dem tillbaka att besöka mej.

Ledaren sa att han inte visste, det var inte hans göra att fatta det beslutet. När jag sa till honom att jag inte skulle veta var eller när jag kunde möta honom, så han sa att de skulle kontakta mej.

Barney lämnade farkosten med hjälp av 2 besättningsmän. När jag gick följde ledaren med en bit av vägen tillbaka till bilen. När jag sade adjö, sa jag till ledaren att detta hade varit en underbar upplevelse för mig och jag skulle inte glömma honom - inte på något sätt, jag skulle minnas honom. Han sa jag kunde minnas, men han tvivlade om Barney skulle kunna det.

Han föreslog att vi skulle stanna vid vår bil och se när de lämnade området. Vi skulle vara säkra på avstånd. Jag gick tillbaka till bilen, tog upp Delsey och sa till Barney att gå ur bilen och se när de avlägsnade sig. Då vi stod vid framsidan vid kofångaren på bilen såg vi ett virvlande flammande orange-rött glödande ljus. Farkosten lyfte ut ur detta glödande och började stiga. Det lämnade marken och sen var det borta.

Vi påbörjade körningen tillbaka till huvudvägen. På sidovägen visade sig farkosten plötsligt igen, direkt framför oss, just ovanför trädtopparna. Det korsade över vägen. Barney lade sitt huvud på ratten och sa; " Oh nej, inte nu igen". Då förstod jag att han visste vad som hade tilldragit sig.

Då vi körde in på väg 3, hörde vi en serie tutande, samma sorts ljud vi hörde förut. Jag sa: " Farväl och lycka till". På hemvägen tittade vi efter dem hela tiden, men de var borta. Detta var slutet på vår hypnos..

Nu blev våra sammankomster med Dr Simon föremål för diskussioner om vår upplevelse. Var de äkta? Historien berättades under hypnos, kunde var lögn, fantasier, hallucinationer, minnen av sedda händelser, hörda eller lästa och slutligen verkligheten.

Barney undrade vad en hallucination skulle likna? Dr Simon satte Barney i trans och släppte in honom till upplevelsen. Det var lätt för honom att se skillnaden mellan det och verkligheten.

En gång undrade jag om Dr Simons hypnotiska färdigheter. Där var så många likheter i vår upplevelse med astronauterna. Vi hade blivit satta under tystlåten övervakning, före innan vi blev ombordtagna på farkosten, precis som Dr Simon hade framkallat vår trans, utan ord. Vi var givna minnesförlust av astronauterna och av Dr Simon, som helt enkelt sa till oss att inte minnas. Med Dr Simon behövde vi få vår minnesförlust förstärkt var 10-onde dag, för att hindra oss från att minnas vår upplevelse. Mina drömmar började 10 dagar efter händelsen.

Slutligen bestämde vi att våra upplevelser kunde vara drömmar. Tio nätter efter vår upplevelse hade jag en serie drömmar i 5 nätter vilka var liknande mina upplevelser under hypnos. Frågan var hur jag överförde mina drömmar till Barney så att han tänkte att han hade en verklig upplevelse. Jag hade inte räknat med hans upplevelse på RT 3 i Indians huvudområde. Våra känslor var väldigt mycket likt folk vilka varit inblandade i en mycket allvarlig olycka. Plötsligt säger någon att "glöm det därför att det bara är en dröm. Drömmarna var ett stort begrepp för oss. Alla svårigheter var borta. Några nätter senare vaknade jag och hade insett fakta, en dröm kunde inte bortförklara fakta.

Hur kunde en dröm förklara, hur spetsen av Barneys skor blivit slitna och repiga? Jag kunde vittna att Barney blivit hjälpt, släpad längs skogsstigen. Remmen på hans nya kikare var sönder. Båda våra klockor slutade fungera och gick aldrig mera. Min nya klänning hade på en sekund, sömmarna var sönder liksom fodret längs nederkanten och blixtlåset. De hade blivit belagda med ett rosa puderliknande substans, vilket lämnade varaktiga skära fläckar och har analyserats på laboratoriet, nyttjade alla sorters organiska och oorganiska testade material. Samt där fanns starkt blänkande fläckar på mitt bagageutrymme, sora som en silverdollar utspritt i ett cirkelrunt mönster, över ett 60 cm stort område. Dessa fläckar orsakades av en reaktion på området över dem, men där fanns ingen annan reaktion från resten av bilen.

År 1966 berättade en medicine doktor för oss att medicinska procedurer av instrument i naveln var absolut omöjligt att göra. Om så hade hänt skulle jag fått en svår infektion, möjligen resulterat i min död. Jag tror att de tog en andra titt, för doktorerna gjorde snart detta på en reguljär basis.

Barneys vårta blev inflammerad under hans hypnotiska sammankomster, dessförinnan var han medveten hur han fått dem. Under den tiden sa Dr Simon att Barneys undermedvetna sinne kände till hur han fått dem och orsaken till infektionen. Därför att av dessa infekterade vårtor senare försvann. Detta är ett bra exempel på hur påverkan av det undermedvetna visste hur hans sinne mottog reaktion före Barneys medvetna sinne även visste vad som hände.

26

Resan från Colebrook till Portsmouth tog oss 7 timmar, för vi kom till Colebrook omkring kl 10 på eftermiddagen och anlände till Portsmouth omkring kl 5 på morgonen. Vi visste att vi kunde åka från Portsmouth till Montreal på mindre än 7 timmar, vi stannade till på en restaurang för mat och service av bilen. Så vi visste att resan hem tog oss åtminstone 2 timmar mer än vi skulle ha gjort. På morgonen den 20 sept anlände vi hem, åt frukost, badade och gick till sängs. På eftermiddagen talade jag med en polisofficer och berättade för honom om detta UFO. Han föreslog att vi skulle rapportera till Pease Air Force Base, vilket jag gjorde, lyckligtvis. Senare öppnade militären sina dokumentinsamlingar för Dr James Mac Donald, där han fann ett radarreportage utan vår vetskap, i detta område av bergen och de sände 2 plan för att kontrollera det. Tiden 2,14 på morgonen. Så långt som jag vet, är rapporterna av de två piloterna fortfarande hemligstämplade.

Vi stannade vid en restaurang och frågade folk om de någonsin sett några främmande ljus i skyn. En ägare berättade för oss om ett nyligen sådant omkr kl 3 på eftermiddagen i dagljus kom ett UFO ner över Rt 3 och stannade. Det var höjdpunkten av turistsäsongen, med många människor som körde runt och tittade på naturen. Folk kom i bilar till UFO-området, bromsade, stannade och sen ökade farten igen och körde under UFO:t. UFO:t fanns där omkring 2 timmar och sen plötsligt försvann det.

På dessa resor, brukade en person hänvisa oss till en annan person som hänvisade oss till några andra. Barney och jag åkte till bergen många gånger och sammanträffade med stora grupper av vittnen.

Från vittnena lärde vi oss att under andra världskriget satt markobservationsgrupper ute alla nätter och spanade efter fientliga plan. De ljus som sågs redovisades in i en speciell central som senare meddelade Air Force Base i Plattsburg, New York. De sände ut militärplan för att kontrollera dessa ljus. Efter krigets slut sände folk fortfarande in rapporter om observationer till denna speciella central. Åren efter ökade dessa observationer stadigt i antal och fortfarande ännu idag flygs det fortfarande in över Vita Bergen. (White Mountains).

Efter vår hypnos sa Dr Simon till oss att om platsen existerade där bortförandet skedde skulle vi finna den. En dag körde vi igenom området med mina föräldrar sökande efter en bra campingplats. Barney och jag såg plötsligt den smutsiga vägen. Vi kände båda igen den omedelbart. Vi hoppade ur bilen och sprang längs stigen in i skogen för att få klarhet i var farkosten hade landat. Återigen fann jag mig själv gående på sandstranden. Senare fick jag veta att detta område är känt som Old Sea Bed (gammal sjöbotten).

Vi har sedan dess åkt tillbaka till området och talat med folk som berättade att de satt uppe på nätterna i husen och höll utkik om UFO:s kom och landade. Vi gick tillbaka till området med massmedia som sett UFO:n flyga där.

På en annan resa dit tog vi mått. Vi mindes läget på farkosten i förhållande till träden. Farkosten var 20-25 meter i diameter och 5-6 meter hög.

På vår första resa till bergen tittade vi efter platsen där vi tillfångatogs, men fann den inte. Vi åkte tillbaka hem och fann en trave torra löv på köksbordet, Ett verkligt pussel. När jag började plocka bort och göra rent efter löven, fann jag de blå örhängena jag var klädd i då jag var på väg hem från Montreal. Jag har inte burit dem sedan den natten. Efter vår hypnos förstod jag innebörden. Astronauterna visste var vi bodde.

Stjärnkartan: Dr Simon gav mig posthypnotisk påminnelse om jag önskade, kunde jag skissa stjärnkartan. Jag tänkte inte utan lät bara min hand rita. En dag satte jag mig ner och skissade denna stjärnkarta. Senare ringde Marjorie Fish till mej, en brilliant kvinna, som var aktiv medlem av Mensa, och som älskade att forska, och frågade om min stjärnkarta. Hon kom på besök några dagar och under denna tid bandade hon flera timmar av frågande. Hon beskrev forskning av min stjärnkarta, men kunde inte fullfölja det innan våra forskare funnit 2 stjärnor omkring 1969.

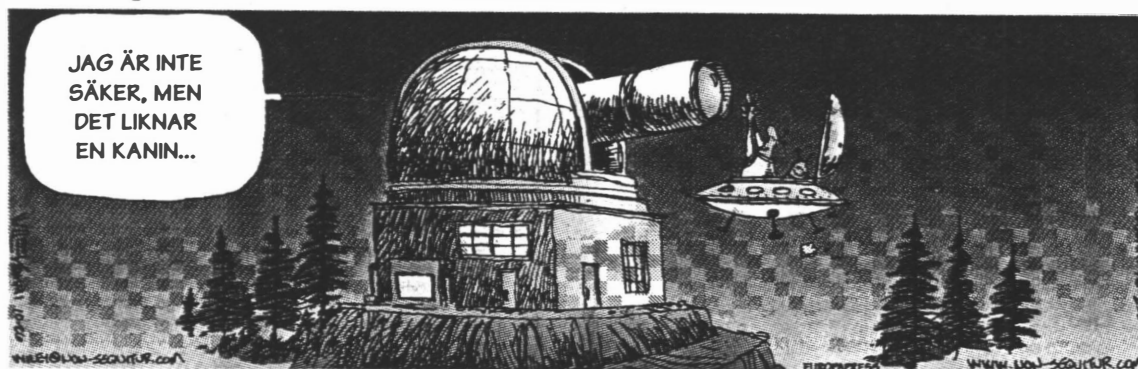
Zeta Reticulum som astronauternas hemmabas.

Senare gjorde jag några egna forskningar. Jag tog en platta av plywood 4x8 och fördubblade min stjärnkarta, lade in lysande julljus på varje stjärnsystem. Jag satte upp det på området där det var känt att UFO:s flög reguljärt. I skymningen

satte jag på belysningen. Varje morgon när jag kontrollerade kartan fann jag samma ljus flyttat liggande på marken. Jag tog en noggrann titt och fann att det var något obetydligt ur, korrekt position. Jag rättade till det och ljuset flyttades i rätt position efter detta..

Senare flög jag till Hollywood för att vara gäst på F Lee baileys "Lie Detector (Lögnedetektor) som är ett TV-program. I programmet utfrågades jag av Atty Bailey i 30 minuter vilket var mycket intressant. Provet var gjort av Ed Gault, en expert på dessa slag av frågor. Jag fick 3 frågor: 1. Är det sant att informationen du mottog om din stjärnkarta givits dej på ett UFO i Vita Bergen i New Hampshire? 2. Hade du någon tidigare kännedom av detta mönster av stjärnsystem? 3. Är detta ett skämt på något sätt?

Jag mottog en mycket hög tittarsiffra för sanningshalten. Detta program landsomfattande i 2 delar. Jag tänkte alltid, det var konstigt att ingen enda i hela UFO-fältet någonsin nämde ett seende av detta.

Hur många istider har det varit?

Har det bara funnits en istid, eller har vi täckts av is flera gånger?

Sett i ett långt tidsperspektiv är istider uppenbarligen ett återkommande fenomen. Bara under de senaste 300 000 åren har det norra halvklotet varit djupfruset tre gånger.

Den senaste istiden slutade för cirka 11 500 år sedan, efter att ha varat i omkring 100 000 år. Weichsel, som den kallas, hade sin största utbredning för 22 000 år sedan. Då täckte isen hela Norden – förutom en liten del av Danmark – norra Ryssland samt Grönland och stora

delar av Nordamerika. När isen drog sig tillbaka, steg nivån i havet på grund av smältvattnet, och landskapet fick det utseende som det har idag.

Går man längre tillbaka, har många områden på jorden varit utsatta för otaliga större och mindre nedisningar. En av de riktigt stora var Varangeristiden som inföll för 950 till 573 miljoner år sedan. Den har geologerna hittat spår av på så olika ställen som Kongo, Australien, Kina, Sahara och Norge. En av de tidigaste köldperioderna var den huronska för 2 400–2 100 miljoner år sedan. Vissa forskare anser att jorden

flera gånger har varit täckt med is, enligt den så kallade Snowball Earth-teorin.

Mellan de stora istiderna har det varit mindre perioder med nedkylningar och så även under nyare tid. Omkring år 1500 drabbades norra Europa plötsligt av en period med kyla, som vetenskapsmän har döpt till den lilla istiden. Floder och hav frös till, och man hade till exempel marknad på Themsen i England. Perioden sträckte sig fram till cirka 1850.

Man vet inte säkert vad som orsakar istider och perioder med kyla. Många forskare anser dock att det har något att göra med förändringar i jordens bana.